



Nguồn: Ndnr.com_cardiopulmonary-medicine

Chữa lành con tim

Nguyễn Bảo Trung

- Ủa, chị Lan. - Dạ, bác Trung. Lâu quá không gặp bác. Bác khỏe không? - Phải để bác sĩ hỏi bệnh nhân có khỏe không chứ!

Mình nói đùa với chị và cả hai cùng cười gượng nơi phòng khám bệnh.

- Dạ. Đạo này chị bệnh nhiều lắm, bác ơi. Ăn không ngon, ngủ không được. Đêm nào ngủ cũng giật mình thấy anh Đức ngồi nơi đầu giường. Khám ở mấy bệnh viện lớn rồi nhưng không bớt. Hôm qua soạn đồ để cúng giỗ đầu của anh Đức thì thấy quặn sổ khám bệnh của anh, chợt nhớ bác và chạy vào đây.

- Anh Đức mất rồi sao? - Dạ, mất rồi.

Chị Lan vừa nói xong câu “mất rồi” thì nước mắt lưng tròng. Khuôn mặt buồn rười rượi. Hai quầng mắt thâm đen.

Ba năm không quá dài trong một đời người, nhưng ba năm cũng đủ cho người ta chiêm nghiệm những mất mát vô thường, về tấm thân tứ đại.

- Ngày đó... Phải chi anh chị nghe lời bác, sống trọn vẹn từng ngày thì đâu đến nỗi. Ung thư tuy giai đoạn cuối mà...

Anh chị cứ nghe lời người ta bày, hết đi tìm thầy cúng này, đến đi tìm bà lang kia. Rồi còn làm đủ mọi cách để có được sừng tê giác, mật gấu, ngà voi...

- Mà bác ơi, chẳng lẽ khoan tay đứng nhìn người thân mình chết sao. Không đành...

Mình cất tiếng thở dài. Hôm nay bầu trời thật nhiều mây. U ám và buồn. Không biết bao nhiêu lần mình dặn bệnh nhân của mình: Hãy ăn uống những gì bình thường nhất. Những thức ăn nước uống mà hàng ngàn năm nay ông bà mình đã ăn. Tìm chi mấy nhung hươu, sừng tê giác, mật gấu, ngà voi... Y học bây giờ là y học của chứng cứ. Nếu không có chứng cứ, không có công trình nghiên cứu khoa học đáng tin cậy chứng minh loài cây đó, sừng con vật kia ... có tác dụng chữa bệnh, thì dùng nó làm chi.

Nhiều khi vì cầu sống cho một con người mà giết đi thêm những con vật sắp tuyệt chủng, hay những con người khác phải chịu

thiệt thòi. Như vậy là tạo thêm nghiệp, tạo thêm nợ máu, chứ có ích chi.

- Bác biết sao không, thà mình bắt lắm còn hơn bỏ sót. Lúc đó anh chị giận bác lắm, cứ khuyên anh chị về ăn chay, buông bỏ bớt công việc, học cách thở và cười... Người ta chết đến nơi mà còn thở còn cười.

Bác còn nói: Những phương pháp đó phản khoa học. Nếu phản khoa học, sao trên báo chí, truyền hình, hay trên internet người ta lại chia sẻ cho nhau. Nào là cây A có thể chữa ung thư máu. Máu con vật B có thể chữa ung thư gan...

Bác còn nói: Không hiểu tại sao người ta cứ truyền tải và khẳng định cách điều trị nào đó mà không có chứng cứ, có lẽ là do lòng thương, nhưng nếu lòng thương mà không có hiểu biết thì sẽ thành đoạ đầy và đau khổ. Bác còn nói: Một chiếc lá, một tiếng chuông, một câu Pháp cũng có thể chữa lành bệnh cho một người, nhưng phải đủ duyên và còn tùy thuộc vào nghiệp của người đó nữa. Bệnh nhân X dùng thuốc Y hết bệnh, không có nghĩa là tất cả bệnh nhân dùng thuốc Y sẽ hết bệnh.

Thử hỏi có giận không chứ? Trong khi người ta đang cầu sống mà...

Mình lại thở dài. Ba năm không quá dài trong một đời người, nhưng ba năm cũng đủ cho người ta chiêm nghiệm những mất mát vô thường, về tấm thân tứ đại. Nhưng không phải ai cũng đủ duyên để “thấy”.

Kết quả xét nghiệm của chị Lan hoàn toàn bình thường. Siêu âm tim, siêu âm bụng, Xquang phổi cũng bình thường.

Mình biết chẩn đoán gì đây? Suy nhược thần kinh? Trầm cảm? ... Và loại thuốc nào được kê?

Hay là mình nói: Tâm bình muôn sự sẽ bình. Muốn thân bình, tâm phải bình trước.

Nhưng điều phục tâm nào dễ! Mình biết có rất nhiều bệnh không thể chữa lành được, và sẽ dẫn đến cái chết... nhưng trái tim và tâm hồn cần phải được điều trị để giảm nhẹ đi đau đớn!

Mình lại nhớ đến chú Năm, bị ung thư vừa mất. Khi mình đến thấp hương tiễn đưa thì bị vợ chú cầu nhàu:

Thiệt, chỉ cần học và hành thâm
được hạnh Buông Xả thôi, là đã
có biết bao duyên lành rồi

- Chồng tôi nghe lời bác sĩ về ăn
chay, làm từ thiện, cúng dường
cho chùa chiền thật nhiều,
nhưng cuối cùng ông cũng chết.
Bác sĩ nói, “tâm tốt việc tốt số
mệnh đổi được”, chẳng qua là
lời nói suông. Có ung thư nào
mà không chết, có ai sống trong
đời này mà không chết? Vậy thì
trước khi chết, sao không sống
hưởng thụ cho đã đi, muốn ăn
gì thì cứ ăn, muốn chơi gì thì
cứ chơi...

- Cô đang trách cứ cháu à?

- Tôi ... Tại tôi không cam tâm ...

- Cháu nghĩ, chú đã kịp nói lời
xin lỗi với những người mà chú
đã làm tổn thương, và cũng kịp
tha thứ cho ai làm tổn thương
mình, đúng không? Đôi khi
chúng ta quên nói lời cảm ơn với
cuộc sống với những người đã
giúp chúng ta trên bước đường
đời, cô ạ. Khoảng thời gian này,
tuy ngắn ngủi, nhưng cháu nghĩ

đã giúp chú bình tâm lại, sống
thật nhẹ nhàng thanh thản. Khi
mà chúng ta sống nhẹ nhàng
thanh thản, chúng ta sẽ chết
bình an.

- Ở...

- Bệnh ung thư thì không thể
nào cứu chữa, nhưng cháu nghĩ
chú đã kịp cứu chữa trái tim của
chính mình.

Nhìn dáng cô liêu xiêu đổ gục
xuống bàn mà thương. Ngàn
ấy năm trời ... Tình nghĩa vợ
chồng ... Sao mà không lưu
luyến tiếc nhớ?

Rồi những khi đêm về, rồi mùa
đông lạnh vắng, rồi biết tìm đâu
hơi ấm...

Trong khi tình yêu lại là một kho
tàng kỉ niệm....

Có phải vì thế mà chúng ta đã
bám quá chặt và rồi trách cứ ƠN

TRÊN ĐÃ KHÔNG NGHE LỜI CHÚNG TA
KHẨN CẦU.

- Bác sĩ, nếu mọi sự như là một
giấc mơ, vậy những chuyện
cô chú làm, ăn chay tránh sát
sinh, sống thiện, gieo những hạt
giống tốt lành ... đều là vô ích
hay sao?

- Đúng, mọi sự đều như là một
giấc mơ. Nhưng chúng ta có thể
biến giấc mơ thành tích cực,
trọn vẹn và dễ thương! Cô thấy
không, chính cô chú đã làm cho
giấc mơ của mình nên khác biệt,
vì tình thương!

Lặng nghe mưa hát bên thềm.

Lặng nghe trời đất đổ mềm lòng ta
Trăm năm này cõi ta bà

Từ - Bi - Hỷ - Xả bao la duyên lành!

Thiệt, chỉ cần học và hành thâm
được hạnh Buông Xả thôi, là đã
có biết bao duyên lành rồi!